MONONUCLEOSI NAZIONAL

Detenció de membres d'un grup neonazi

A principis d'aquest mes, han detingut catorze membres d'un grup anomenat Núcleo Nacional i han tancat les seus que tenien a Madrid, Burgos i Valladolid —un prestigiós triangle en el món de l'extrema dreta. El grup té, com a cap més reconegut, a una noieta de vint-i-quatre anys, Isabel Peralta, que, per antecedents familiars, havia d'acabar precisament envoltada d'àligues, banderes "pre-constitucionals" i armes, moltes armes. La noia es declara neonazi, falangista i, és clar, admiradora de Hitler, Mussolini i qualsevol figura mundial del feixisme. I —atenció!— està en contra de Vox, al que considera un partit venut a la democràcia. Fets una mica a la idea de qui, què i quants (quatre gats) són els de Núcleo Nacional, caldria preguntar-se: I què fan? Per a què serveixen?

Com molts dels grupuscles —de fet, tan de dretes com d'esquerres— Núcleo Nacional té preferència pels joves, els encanta educar els joves. OK. Per a fer què? No parlem dels projectes que un dia van somniar i tenen apuntats en una llibreta, és fàcil fer projectes (i, com més esbojarrats, més fàcil); parlem del dia a dia, què fan mentre es vesteixen amb les seves robes plenes de símbols que només ells coneixen? Quina part dels projectes preparen? Durant les reunions, es limiten a insultar jueus, musulmans i cristians herètics? O a imaginar la pallissa que els hi fotran un dia que se'ls trobin sols pel carrer i ells vagin en manada?

En un món saturat de còmics, vídeos, IA i xarxes dedicades en exclusiva a la mentida, és lògic que el jovent busqui la seva pròpia identitat; i, els que no donen per a més, la seva identitat ha de tenir com a fil conductor l'agressivitat, la violència, el poder sobre els altres. Mala identitat, però és a la que arriben. De la mateixa manera que si a un rei el veus despullat es converteix en un home com els altres (tot i que més ridícul), a aquestes bandes de nom pompós, els treus els símbols que porten i els crits que fan i queden com un nen malcriat qualsevol. Si, de petits, els haguessin fotut una plantofada a temps, a hores d'ara serien de missa diària, treballarien a la Caixa i els diumenges dinarien a casa dels pares. Un moment... Però si això és justament el que fan! A risc de sonar cursi, potser, més que una hòstia a temps, els hagués calgut més *amor* —tal vegada haurien estat engarjolats molt abans, però per motius del tot diferents.

En fi, potser un dia morirem tots en mans d'aquests bandarres, però mentre no ho facin, encara podem estar tranquils. Si els observes bé no fan por, més aviat fan gràcia. *Ha, ha, ha...*